

[Svend Auken]

Det andet forslag, vi har stillet, er et forslag om at undgå en endnu værre situation til marts end den, vi har i dag, nemlig et forslag om, at man tager den ændring af vejrligsbestemmelserne ud af loven, som gennemførtes i oktober. Jeg frygter – og jeg tror, ingen i denne sal kommer uden om en tilsvarende frygt – for noget, der minder om totalt kaos på arbejdsmarkedet, når vi kommer ind i perioden efter den 1. marts, hvis de vejrligsbestemmelser, der blev gennemført i oktober, træder i kraft.

Jeg forstod også, hr. Glistrup var af den opfattelse, at det var meget uheldige regler, men at hr. Glistrup med sin særlige ekspertise på dette område in mente opfordrede folk til at omgå reglerne på forskellig måde. Vi mener ikke, at det er den rette vej at klare problemet. Vi mener, det skal klares ved, at man fjerner årsagen til vanskelighederne, og det kan man gøre ved at tage vejrligsbestemmelserne ud, men vi er selvfølgelig parate til også at forhandle om dette spørgsmål, så vi i fællesskab kan undgå, at der opstår en uoverskuelig situation.

Det tredje punkt, vi har sat ind over for, drejer sig om dem, som kun har ganske få timers beskæftigelse i løbet af en uge. Hr. Dyremoses, ministerens og andres indlæg kan jo ikke skjule den kendsgerning, at med de nuværende regler betyder bare én times arbejde i løbet af en uge, at den pågældende mister 400 kr. i samlet indtægt på denne uge i dagpenge, idet dagpengesatsen for de resterende 39 timer nedsættes på dagsbasis fra de 335 kr. til de 266 kr.

Det er selvfølgelig et urimeligt forslag, et forslag, som man ikke kan forklare noget menneske, og som selv regeringen har indset ikke duer i praksis. Men regeringen har ikke villet erkende, at der her er sket en fejl, og har ikke fulgt vor opfordring til at få ændret loven i overensstemmelse med denne erkendelse. Regeringen har derimod gennemført en dispensationsordning, som både med hensyn til mangel på retfærdighed og med hensyn til mangel på administrerbarhed vistnok savner sit sidestykke. Det er et uretfærdigt forslag, der sætter skel mellem folk i den samme situation på hidtil uset måde. Det er et uretfærdigt brud på lighedsgrundsætningen, når man siger, at undervisere – denne radikale kernegruppe – sømænd, skuespillere og snerydningsmænd skal have én dagpenge-

sats med supplerende understøttelse, mens syersker, hjemmehjælpere, havnearbejdere, ansatte i fiskeindustrien og mange, mange andre skal have en anden dagpengesats. Hvordan skal vi dog kunne forklare folk, at mennesker i nøjagtig den samme situation skal behandles helt forskelligt?

Socialdemokratiet har fulgt regeringens vurdering, at 15 timer er det rigtige niveau. Vi mener, at 16 timer er mere rimeligt, for det er to hele arbejdsdage. Vi er selvfølgelig parate til at diskutere også dette spørgsmål, men vi vil ikke acceptere det synspunkt, at fordi man er skuespiller, fordi man er undervisningsvikar osv., skal man have andre regler, end hvis man er hjemmehjælper, hvis man er syerske, ansat i fiskeindustrien osv., og det mener vi at regeringen burde have en interesse i at diskutere med os.

Så meget om retfærdigheden eller rettere sagt mangelen på retfærdighed.

Så kommer vi til selve spørgsmålet om administrationen. Jeg tror, at arbejdsministeren ved sin forelæggelse i sin tid af disse lovændringer lagde stor vægt på, at disse regler var meget enkle at administrere. Måske er arbejdsministeren opmærksom på, at et enstemmigt landsarbejdsnævn har udtalt, at denne dispensationsordning ikke lader sig administrere. For hvad betyder den? Den betyder, at man ud over at lade gennemføre dagpengesager, hver gang ledigheden indtræffer, også skal gennemføre en egentlig sagsbehandling med de millioner af enkeltudbetalinger af dagpenge, der årligt finder sted. Jeg skal give bare ét lille eksempel på, hvor komplicerede disse regler er.

Efter den dispensationsordning, der nu er gennemført, vil det være sådan, at hvis en afløser i en butik, der ansættes som følge af sygdom hos en af de i forvejen ansatte, arbejder mindre end 15 timer om ugen, vil vedkommende i denne situation kunne bevare den høje dagpengesats. Men hvis afløseren ansættes, fordi der er en spidsbelastning i butikken, skal vedkommende omgående gå ned på den lavere sats. Det vil sige, at arbejdsløsheds-kassen skal sidde og vurdere i hvert enkelt tilfælde, om det er sygdom eller arbejde, der er årsagen, og tage stilling, og det kan jo variere næsten fra dag til dag.

Arbejdsløsheds-kasserne er i forvejen i den situation, at spørgsmål om en række af de helt centrale bestemmelser – selv om regering-